

En dikt om att lyssna

I

Det finns en stig

under snöns släta vidder

ett bo för sorkar djupt under det vita,

nere i jordens varma hålor.

II

Det går en kvinna med bara fötter

genom en blommande äng

också när kölden vrider trädens grenar

och får den grå gårdvaren att kvida

av ömmande tassar

och kvinnan bär sin tunna slöja

som faller från hennes axlar

som dalande blomblad från dignande aplar

och hon plockar blåklockor och gulmåror

och några av skogens jungfrunycklar

och bär dem vid sin barm,

hem till sin trygghet,

till sitt varma rede

under klippans hägn

och det sker också nu,

när det är vinter för alla andra

när kölden klär trädens stammar med bark av is

och sjöarna läggs till vila

och den djupaste sömnen.

III

Ingenting är över.

Ingenting som lever

och som i sin kropp, i sin själ,

minns glädjen

i att röra vid en kattunges mjuka päls

kan ta vintern på allvar

och tro på

att den, och den iskalla döden,

har makten mer än här och nu

den makten sviktar

inför ett barns leende

och inför myrorna,

de som sover nu men som snart

bygger sin stack till nya höjder,

och till ett evighetens myller

under granarnas starka stammar.

IV

Låt oss minnas dagarna

när snön låg meterdjup i skogarna

och i människors bröst

och drömmar

låt oss minnas

det som snart

är ett minne blott.

V

Hon vandrar längs stigarna

som finns där

djupt under,

i det nu fördolda,

och jag känner hennes doft

av älggräs och kamomill,

av sol och hjortron,

av en sång och av den tystnad

som bara den som älskar

kan höra,

och förstå.

VI

En värld för sorkar,

en värld för människor,

en värld för örnar,

och skogsmöss,

för de som finns här nu

och för de som nyss gått

andra vägar

oss till mötes

längre fram.

VII

Vit är världen.

Ljuv är världen.

Det är tid nu

att lyssna

på blommorna.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Peter Olausson med Poeter.se id #35290 innehar upphovsrätten